

Keigrappig & waargebeurd

Guy Didelez en Frank Pollet

Met illustraties van Carré Cartoons

Vanaf 12 jaar

Eerste druk: juni 2018

© 2018, Guy Didelez, Frank Pollet en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/28

ISBN 978 94 6131 805 3

NUR 284

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

Guy Didelez & Frank Pollet

KEI GRAP PIG

& waargebeurd

Van Halewyck

Inhoud

1	De leukste thuis	7
2	De keizer van Amerika	11
3	De domste wetten ter wereld	19
4	Graancirkels	26
5	De Ig nobelprijzen	30
6	Met een tank naar de schoolbank	37
7	De vliegende tuinstoel	42
8	Even een ommetje maken	49
9	Als het kind maar een naam heeft	53
10	Met een hovercraft op pijlenjacht	60
11	Een blunderende bananenvreter	63
12	Examenblunders	66
13	In de muur	74

14	Bankgeheim	79
15	Nummerplatenhumor	82
16	Betrapt door de god van de donder	88
17	Manneken spuit	91
18	Sjoeke	95
19	Vreemde verkeersregels	98
20	De Kerk van het Vliegend Spaghettimonster	104
21	Aanschuiver	109
22	Meneer Google	113
23	Dringend naar de wc	116
24	Humor in het peloton?	120
25	Overvolle bh	127
26	Dieven en hun excuses	130
27	Dom, dommer, domst	134
28	Ruzietje	138
29	Creatief met vermommingen	141
30	Ziggy wist te veel	147

De leukste thuis

Wil jouw pa ook altijd de leukste zijn? Vertelt hij flauwe grappen aan je vrienden en vriendinnen? Begint hij in een overvolle tram of bus een liedje met jouw naam te zingen als hij je plots opmerkt? Wil hij op een warme dag in korte broek en witte sokken naar het schoolfeest gaan? Troost je, dat is allemaal niets in vergelijking met wat Rain Price, een zestienjarige jongen uit American Fork in Utah, overkwam.

Zijn verhaal begon op de eerste dag van het schooljaar 2010-2011. Toen de schoolbus hem die morgen kwam ophalen, verscheen zijn vader in het deurgat om hem uit te wuiven. Dale had er niets beters op gevonden dan zich voor de gelegenheid te verkleden. Rain raakte zowat in shock, maar zijn medestudenten vonden het heerlijk. Een pa die zo zot is om zich de eerste schooldag te verkleden, dat is toch om je een breuk te lachen!

Het bleef echter niet bij die eerste schooldag. Vanaf dat ogenblik maakte papa Dale er een erezaak van om zijn zoon elke morgen in een andere outfit te komen uitwuiwen. Je kunt je de reacties op de schoolbus al voorstellen! ‘Wat zou hij vanmorgen weer hebben aangetrokken?’ Maar hoe straf Rains medescholieren het ook bedachten, toch slaagde Dale er keer op keer in hen te verrassen, tot en met de laatste schooldag. Hij verkleetde zich bijvoorbeeld als Batgirl, Skywalker, Elvis Presley met een ongelooflijke vetkuif, de Kerstman (zonder vetkuif, want dat zou echt geen zicht zijn...), een piraat, Sneeuwwitje, een zeemeermin met een geweldige staart waarmee hij vrolijk begon te flapperen toen de chauffeur de motor startte... Op een dag verscheen hij zelfs in een trouwkleed met een witte kanten sluier op zijn hoofd. In zijn ene hand hield hij een bosje bloemen, zijn andere hield hij vrij om te wuiven naar de schoolbus, waar, met uitzondering van zijn eigen zoon, iedereen weer eens in een deuk lag van het lachen.

Omdat het verhaal over de verklede papa zich al snel verspreidde, werden vader en zoon uitgenodigd voor een interview op de lokale tv-zender KSL. Daar vertelde Rain dat het behoorlijk gênant was om zijn vader elke dag weer als een ander personage te zien verschijnen. Dale zelf was

er trots op dat hij zich elke schooldag als een andere figuur had weten te verkleeden. 'Recycleren stond niet in mijn woordenboek. Met de hulp van de burens slaagde ik er keer op keer in om iets anders aan te trekken. Het was niet gemakkelijk, maar het was de moeite waard. Het was mijn misschien wat bizarre manier om mijn zoon te tonen hoe graag ik hem wel zie. Ik hoop dat hij de herinnering voor de rest van zijn leven meedraagt. Bovendien kan hij deze ervaring later bij de opvoeding van zijn eigen kinderen gebruiken. "Als je denkt dat dit belachelijk is, denk dan aan wat je grootvader ooit gedurfd heeft..."

Omdat er in de vakantie geen schoolbus rijdt, nam Dale noodgedwongen afscheid van zijn vreemde hobby. ‘Gelukkig’ voor Rain is het bij dat ene schooljaar gebleven.

Misschien denkt hij wel eens terug aan het optreden dat op de schoolbus ongetwijfeld het meeste succes kende: zijn vader, zittend op een wc-pot met zijn broek naar beneden en met een krant in zijn handen, wuivend naar de bus die naar school vertrok...

2

De keizer van Amerika

Als je goed hebt opgelet in de lessen geschiedenis, weet je waarschijnlijk dat Amerika nooit een keizer heeft gehad.

Of toch? Duik maar even mee in het wonderbaarlijke leven van Joshua Abraham Norton, die in 1818 (of in 1819?) in Engeland geboren werd en al snel met zijn ouders en twee broers naar Zuid-Afrika emigreerde. Als jonge kerel probeerde hij daar wat zaakjes op te starten, maar die liepen niet al te best en hij was al snel failliet. Gelukkig kon hij in het bedrijf van zijn vader terecht. Gedurende een aantal jaren verliep zijn leven zonder al te veel zorgen, tot hij een paar zware klappen te verwerken kreeg. Zijn ouders en zijn twee broers stierven op korte tijd. Omdat er geen andere erfgenamen waren, ging de volledige erfenis naar hem, liefst 40.000 dollar! Daar kon je in die jaren echt al heel wat mee doen.

Omdat er niets meer was dat hem aan Zuid-Afrika bond, trok hij de vele gelukzoekers achterna die in Amerika fortuin wilden maken. Hij kwam in San Francisco terecht en ontpotte zich daar als handelaar in edelmetalen. Maar na een verkeerde investering ging hij opnieuw failliet.

Norton was er de man niet naar om in stilte te gaan treuren. Omdat hij – als geboren Engelsman – veel bedenkingen had bij de Amerikaanse economie en de mondelinge strijd tussen voor- en tegenstanders van de slavernij beu was, besloot hij dat het anders moest. Op 17 september 1859 stapte hij naar de redactie van de *San Francisco Bulletin*, een lokale krant. Hij had een zelfgeschreven brief mee waarin stond dat hij zichzelf op verzoek van een grote meerderheid van de bevolking uitriep tot keizer van Amerika.

Je kunt je voorstellen dat de aanwezige redacteuren bijna in een deuk lagen van het lachen toen die zonderlinge schooier met zijn brief bij hen kwam binnenlopen. Omdat journalisten nu eenmaal altijd op zoek zijn naar originaliteit en sensatie werd toch besloten om de tekst te plaatsen. Het nieuws sloeg in als een (lach)bom. Iedereen wou het bericht over de man die zichzelf tot keizer had gekroond lezen en de

verkoop steeg gevoelig. De krant zag er dus wel brood in en begon vanaf dat ogenblik alle beslissingen en maatregelen van zijne keizerlijke majesteit te publiceren.

De bevolking van San Francisco smulde ervan en speelde het spelletje gewillig mee. Al snel werd Norton een graag geziene figuur in de stad en hij genoot van al die aandacht. Dagelijks paradeerde hij in zijn blauw-grijze uniform met indrukwekkende epauletten op de schouders door de straten van San Francisco. Vaak hing er ook een blinkende sabel aan zijn zij. En als euh... 'kroon' op het kledingwerk droeg de keizer een hoog, lederen hoedje met daarop een aantal flink in het oog springende pluimen.

Met een onvoorstelbare ernst inspecteerde hij wat er in 'zijn' stad allemaal gebeurde. Waren er openbare werken, dan konden die zich gegarandeerd aan een bezoek van de keizer verwachten. Eén keer werd hij door een wat al te ijverige jonge politieagent opgepakt voor zijn zonderlinge gedrag. Die meende immers te maken te hebben met iemand met een 'openbare mentale stoornis'. Er volgde prompt zo'n geweldig protest van de bevolking dat de autoriteiten hem niet alleen weer moesten vrijlaten, maar daarenboven ook nog hun

excuses moesten aanbieden. Norton reageerde zoals het een echte keizer past: hij gaf een officieel keizerlijk pardon aan de agent. Vanaf dat moment kreeg elke politiemann van hogerhand het bevel te salueren als de keizer passeerde.

Hoewel Norton niet in een koninklijk paleis woonde maar in een klein appartementje dat hij huurde, had hij zijn zaakjes financieel meestal wel voor elkaar. Hij kon zowat elk restaurant binnenstappen om eender wat te eten, nooit hoefde hij ervoor te betalen. Logisch toch. Na zijn smulpartij gaf hij het restaurant immers een officieel document met een keizerlijk zegel dat bewees dat hij de zaak in kwestie hoogstpersoonlijk bezocht had. Dat leverde dan onveranderlijk een boel extra klanten op. Ook voor toneel-, opera- of muziekvoorstellingen hoefde de keizer niet te betalen. Sterker nog. Van de stad kreeg hij zelfs een fiets cadeau als keizerlijk vervoermiddel. Bij elke voorstelling kreeg hij de beste plaats in de hoop dat hij ook een woordje tot het publiek zou richten.

Kwam Norton I toch in geldproblemen, dan ging hij hoogstpersoonlijk bij de inwoners van San Francisco aanbellen om ‘de belastingen’ te innen. Die vonden dat meestal zo geestig dat ze gul in hun portemonnee tastten. Toen zijn roem nog

verder groeide, liet Norton zelfs bankbiljetten drukken met zijn beeltenis erop. Het bizarre was dat dit geld ook door veel mensen gewoon aanvaard werd. En protesteerde er toch eens iemand, dan betaalde de *San Francisco Bulletin*, die in al die vreemde uitspattingen nog altijd een geweldige promotiestunt zag, het geld gewoon terug.

Op politiek vlak ging keizer Norton heel ver. Zo riep hij via de krant op tot ontmanteling van het Congres en het hoog-gerechtshof en ontsloeg hij geregeld een gouverneur over wie hij niet tevreden was. Niemand die zich er aanvankelijk iets van aantrok. Maar de krant bleef het allemaal publiceren en het publiek genoot ervan. In 1860 – hij was toen al meer dan tien jaar ‘keizer’ – werd het Congres de aanhoudende kritiek toch beu en wilden sommige congresleden het graag over die rare kwast hebben. Maar Norton liet zich niet afschrikken. Hij riep de Verenigde Staten uit tot koninkrijk met niemand minder dan zichzelf aan het hoofd. Toen Franse troepen een jaartje later Mexico binnenvielen, voegde hij er nog een extra titel aan toe: Beschermheer van Mexico.

Er werd natuurlijk ook veel met hem gelachen, maar toch bleef zijn invloed in San Francisco toenemen. Wie het verkorven